

ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ Α.

(Τίλος. Ίδε πολλάδ. 460.)

Τὸν ἀπεκρίθη δ' Ἀχιλλεύς ὁ θεῖος διακόψας.
 — «Οὐτιδανὸν καὶ ἀνκνδρον βεβελως θά μ' ἐκάλουν,
 «Ἐάν σ' ὑπήκουον εὐθύς εἰς ὅ,τι καὶ ἂν εἶπης.
 «Εἰς ἄλλους ταῦτα πρόσταζε, καὶ ὄχι εἰς ἐμένα,
 «διότι πλέον δὲν σκοπῶ ἐγὼ νὰ σ' ὑπακούσω·
 «σοὶ λέγω δ' ὅτι, καὶ καλὰ 'ς τὸν νοῦν σου νὰ τὸ
 «διὰ τὴν κόρην μὲν ἐγὼ εἰς χεῖρας δὲν θά ἐλθω [βάλῃς,
 «εἰρίζων οὔτε πρὸς ἐσέ' ἀλλ' οὔτε πρὸς τιν' ἄλλον,
 «διότι σεῖς τὴν δώσκατε καὶ σεῖς τὴν ἀφαιρεῖτε·
 «ἀλλ' ἐκ τῶν ὅσα 'ς τὸ ταχὺ καὶ μαῦρον πλοῖον ἔχω,
 «οὐδεὶς θὰ μ' ἀφαιρέσῃ τι παρὰ τὴν θέλησίν μου.
 «εἰδὲ, ἐλθέ, δοκίμασε, νὰ ἴδωσι καὶ οὗτοι,
 «εὐθύς τὸ μαῦρον αἶμά σου θὰ ρεύσῃ εἰς τὸ δόρυ.»

Με λόγους οὕτως ἐχθρικοὺς ἐκεῖνοι συγκρουσθέντες
 ἠγέρθησαν· διέλυσαν δ' εὐθύς παρὰ τὰ πλοῖα
 τὴν σύνοδον τῶν Ἀχαιῶν. Κι' ὁ μὲν Πηλεΐδης τότε
 εἰς τὰ ταχέως πλοῖά του καὶ τὰς σκηνὰς ἀπῆλθε
 μετὰ τῶν συνεταιρῶν του καὶ τοῦ Μαιονιτιάδου,
 ὃ δ' Ἀγαμέμνων ἔρριψε 'ς τὸ ὕδωρ εὐπλοῦν πλοῖον,
 ἐνέβαλε δὲ εἰκοσιν ἐκλέξας κωπηλάτας·
 τὴν ἐκατόμβην δ' ἔπειτα εἰσβίβασε τοῦ Φοῖβου,
 καὶ μόνος τὴν καλλιμόρπον εἰσῆξε Βρισηΐδα.
 Ὁ δὲ πολύφρων Ὀδυσσεὺς ὡς ἀρχηγὸς ἐπέβη.

Αὐτοὶ μὲν τὰς ὑγρὰς ὁδοὺς ἐπέπλεον εἰσδάντες.
 Ὁ δὲ Ἀτρεΐδης πρόσταζε τὰ πλήθη ν' ἀγνισθῶσιν·
 ἠγνίζοντο δὲ κ' ἔρριπτον τοὺς ῥύπους εἰς τὸν πόντον,
 καὶ εἰς τὸν Φοῖβον ἔθυσον τελείας ἐκατόμβας·
 ταύρων κ' αἰγῶν εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ ἀτρυγῆτου πόντου.
 Ἡ κνίσσα δὲ εἰς τὸν καπνὸν περιελισσομένη
 ἀνέβαιν' εἰς τὸν οὐρανόν. Καὶ οὗτοι μὲν τοιαῦτα
 ἐνῆργουν κατὰ τὸν στρατόν. Μὴ παύων δ' ὁ Ἀτρεΐδης
 τὴν ἔριν, ὡς ἠπειλήσε προτοῦ τὸν Ἀχιλλεύα,
 εἶπε πρὸς τὸν Ταλθύδιον καὶ πρὸς τὸν Εὐρυδάτην,
 τοὺς δύο τοῦ θεράποντας καὶ κήρυκας προθύμους.
 — «Πορεύθητε εἰς τὴν σκηνὴν εὐθύς τοῦ Ἀχιλλέως,
 «κ' ἐδῶ τὴν καλλιπάρειον λαβόντες Βρισηΐδα
 «ἐκ τῆς χειρὸς κομίσκατε, εἰδέκε δὲν τὴν δώση,
 «θὰ τὴν ἐπάρω μόνος μου ἐλθὼν μὲ πλειότερους,
 «καὶ τοῦτο φοβερώτερον πολὺ θανάτῳ ἦναι.»

Ἰδὲ εἶπε τοῦς ἀπέστειλε, βαρὺν προστάζας λόγον.
 Αὐτοὶ δὲ παρὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ ἀτρυγῆτου πόντου
 ἀνόμεκτα ἐβάδιζον· κ' εἰς τὰς σκηνὰς καὶ πλοῖα
 τῶν Μυρμιδόνων ἐφθασαν. Καθήμενον δ' ἐκεῖνον
 παρὰ τὸ μαῦρον πλοῖόν του καὶ τὴν σκηνὴν του εὖρον.
 Ἰδὼν δ' αὐτοὺς ὁ Ἀχιλλεύς διόλου δὲν ἐχάρη.
 Ἐκ φόβου δὲ καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὸν μονάρχην οὗτοι
 ἐστάθησαν, οὐδ' εἶπόν τι οὐδὲ ἡρώτων λέξιν.

Αὐτὸς δὲ τὸ ὑπώπτευσσε τὸν νοῦν του καὶ τοὺς εἶπε
 — «Χαίρετε πρέσβεις τοῦ Διὸς καὶ κήρυκες ἀνθρώπων,
 «προσέλθετε, δὲν πταίετε ὑμεῖς ἀλλ' ὁ Ἀτρεΐδης,
 «ὅστις σὰς πέμπει ἔνεκα τῆς κόρης Βρισηΐδος·
 «ἀλλ' ἄγε Πάτροκλ' εὐγενῆ ὠδήγησ' ἔξω ταύτην,
 «καὶ ἄφες νὰ τὴν λάβωσιν· οἱ ἴδιοι δ' ἄς ἦναι
 «ὡς μάρτυρες ἐνώπιον Θεῶν τῶν μακαρίων,
 «κ' ἀνθρώπων τῶν θνητῶν, κ' αὐτοῦ τοῦ ἀπεινοῦς μο·
 «ὅτι ἐάν τὴν χρεῖάν μου οἱ ἄλλοι ποτὲ λάβουν [νάρχου.
 «τὴν ἄδοξον καταστροφὴν αὐτῶν νὰ ἐμποδίσω...
 «Πλὴν ἀληθῶς παρὰφρονεῖ ἐκεῖνος ὀλεθρίως,
 «οὐδὲ νὰ ἴδῃ δύναται τὰ πρόσω καὶ ὀπίσω,
 «διὰ νὰ μάχωντ' οἱ λαοὶ παρὰ τὰ πλοῖα σώσι.»

Ταῦτ' εἰπ' εὐθύς δ' ὁ Πάτροκλος τὴν κόρην Χρυσηΐδα
 τὴν βαδινὴν ἐξαγαγὼν παρέδωκεν εἰς τούτους.
 Καὶ οὗτοι μὲν ἐπέστρεφον 'ς τὰ πλοῖα τῶν Ἑλλήνων,
 ἀνόμεκτα δ' ἐβάδιζεν ἡ κόρη μετὰ τούτων,

Ὁ δ' Ἀχιλλεύς ἐδάκρυσε· μακρὰν δὲ τῶν συντρόφων
 ταχέως ἀποχωρισθεὶς ἐκάθισε πλησίον
 εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς πολιᾶς θαλάσσης, ἀποβλέπων
 κατὰ τὸ μαῦρον πέλαγος. Πολλὰ δὲ παρεκάλει
 τὴν ποθητὴν μητέρα του τὰς χεῖράς του ἐκτείνων
 — «Ἀφοῦ μ' ἐγέννησας βραχὺν νὰ ἔχω, μητέρα, βίον,
 «τιμὴν καὶ ὁ Ὀλύμπιος Θεὸς, ὁ ὑψιβρόντης,
 «νὰ μοὶ παράσχῃ ὥφειλε· πλὴν τῶρα οὐδ' ὀλίγον
 «αὐτὸς δὲν μ' ἐτίμησεν· ἀφοῦ ὁ Ἀγαμέμνων
 «Ἀτρεΐδης ὁ εὐρυσθενὴς μοῦ ἔκαμε τὴν ὕβριν,
 «νὰ πάρῃ τὸ βραβεῖόν μου αὐτὸς καὶ νὰ τὸ ἔχῃ.»

Αὐτὰ δακρύων ἔλεγεν· εἰσήκουσε δὲ τοῦτον
 εἰς τῆς θαλάσσης τοὺς μυχοὺς ἡ σεβασμία μήτηρ,
 παρὰ τὸν γηραιὸν αὐτῆς πατέρα καθημένη·
 ταχέως δ' ἐκ τῆς πολιᾶς θαλάσσης ὡς θμίχλη
 ἐξῆλθε, καὶ ἐκάθισε πλησίον τοῦ θρηνοῦντος·
 καὶ τοῦτον μὲ τὴν χεῖρά της ἐθώπευσε καὶ εἶπε·
 — «Τί κλαῖεις, τέκνον; διατί λυπεῖται ἡ ψυχὴ σου;
 «Εἰπέ, μὴ κρύπτῃς τίποτε νὰ ἴδωμεν κ' οἱ δύο.»

Πρὸς ταύτην δὲ ὁ Ἀχιλλεύς βαρυστενάζων εἶπε
 — «Τὰ ξεύρεις ὅλα· τί πρὸς σὲ νὰ λέγω πάλιν ταῦτα;
 «εἰς τὴν τοῦ Ἡετίωνος ἀγίαν πόλιν Θήβην
 «ἐλθόντες ἐπορθήσαμεν αὐτήν· τὰς λείας δ' ὅλας
 «ἐνταῦθα ἐκομίσκαμεν· καὶ ταύτας μὲν δικαίως
 «διένειμαν τῶν Ἀχαιῶν οἱ παῖδες πρὸς ἀλλήλους·
 «καλλιμόρπον δ' ἐκλέξαντες τὴν κόρην Χρυσηΐδα
 «εἰς τὸν Ἀτρεΐδην ἔδωκαν. Κατόπιν δὲ ὁ Χρῦσης,
 «ὁ ἱερεὺς τοῦ φοβεροῦ τοξότου Φοῖβου, ἦλθε
 «'ς τῶν χαλκευδύτων Ἀχαιῶν τὰ ταχυπόρα πλοῖα,
 «πρὸς λύτρωσιν τῆς κόρης του μυρία φέρων λῦτρα,
 «ἐκ σκήπτρου δὲ χρυσοῦ κρατῶν εἰς χεῖρας κρεμαμέ-
 «στεφάνους τοῦ Ἀπόλλωνος, τοξότου μακροβόλου [νους
 «τοὺς Ἕλληνας δὲ ἅπαντας ἐκεῖνος παρεκάλει,
 «καὶ μάλιστα τοὺς ἀρχηγοὺς λαῶν Ἀτρεΐδας δῶν·
 «καὶ πάντες μὲν οἱ Ἕλληνας ἐπευφημοῦντες τότε

«νά σε διασώσω» ἔλεγεν τὸν ἱερέα πρέπει,
 «καὶ λῦτρα νὰ δεχθῶν λαμπρά· δὲν ἤρεσ' ὁμῶς τοῦτο
 «ποσῶς εἰς τάγαμέμνονος Ἀτρείδου τὴν καρδίαν,
 «καὶ τὸν ἀπέπεμπε κακῶς τραχεῖς ἐκφέρων λόγους·
 «ὁ γέρον δ' ἀνεχώρησεν ἐκείθεν ὠργισμένος·
 «προσευχθέντος δὲ αὐτοῦ, ἐπήκουσεν ὁ Φοῖβος
 «μεγάλως ἀγαπῶν αὐτὸν, κακὸν δ' ἔρριψε βέλος
 «εἰς τοὺς Ἀργεῖους, καὶ οἱ λαοὶ ἀπέθνησκον ἀθρόοι·
 «παντοῦ δὲ κατὰ τὸν εὐρὺν στρατὸν τῶν Πανελλήνων
 «τὰ θεῖα βέλη ἐπιπτον. Εἰδήμων δὲ τις μάντις
 «τοῦ Εὐθυβόλου πρὸς ἡμᾶς προεῖπε τὰς μαντείας·
 «εὐθύς δὲ νὰ πρᾶυνωμεν πρῶτον τὸν Φοῖβον
 «ἐγὼ πρὸ πάντων, πλὴν ὀργὴν κατόπιν τὸν Ἀτρείδην
 «εκπέλασσε, καὶ ἐγερθεῖς ταχέως διὰ λόγου
 «μ' ἠπειλήσεν, ἥ δ' ἠπειλὴ τετελεσμένη εἶναι·
 «διότ' οἱ μὲν γοργόφθοιλοι Ἀργεῖοι εἰς τὴν Χρύσῃν
 «μὲ πλοῖον στέλλουσι ταχὺ ἐκείνην, καὶ κομίζουσιν
 «καὶ δῶρα εἰς τὸν ἄνακτα. Οἱ κήρυκες δ' ἄρτίως
 «ἀπῆλθον ἀπὸ τῆς σκηνῆς τὴν κόρην Βρισηΐδα
 «λαβόντες, ἣν μοι ἔδωκεν οἱ παῖδες τῶν Ἑλλήνων·
 «πλὴν τῶρα σὺ, ἂν δύνῃς, βοήθει τὸν υἱόν σου,
 «κ' ἐλθοῦσα εἰς τὸν Ὀλυμπον ἱκέτευσον τὸν Δία,
 «ἐάν ποτ' εὐχριστήσῃς τὴν τοῦ Διὸς καρδίαν
 «μὲ λόγον ἢ μὲ ἔργον σου, διότι καυχωμένην
 «εἰς τοῦ πατρὸς τᾶνάκτορα σὲ ἤκουσα πολλάκις,
 «ὅτ' ἔλεγες πῶς ἔσωσες ἐκ τῶν Θεῶν σὺ μόνη
 «τὸν Δία τὸν ὀμβροποιὸν ἐκ τοῦ αἰσχροῦ ὀλέθρου·
 «ἐνῶ τινὲς Ὀλύμπιοι ἐζήτουν νὰ τὸν δέσουν·
 «ὁ Ποσειδῶν κ' ἡ Ἀθηνᾶ Παλλὰς μετὰ τῆς Ἥρας,
 «πλὴν σὺ, θεᾶ, ἐκ τῶν δεσμῶν τὸν ἔλυσες κρυφίως
 «εὐθύς ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ καλέσασα Ὀλύμπου
 «τὸν ἑκατόγχειρον. (Αὐτὸν Αἰγαίωνα μὲν πάντες
 «οἱ ἄνθρωποι, οἱ δὲ Θεοὶ Βριάρεων καλοῦσι)
 «διότι δυνάτωτερος καὶ τοῦ πατρὸς του εἶναι·
 «αὐτὸς λοιπὸν ἐκάθισε πλησίον τοῦ Κρονίδου
 «ἐπὶ τῇ δόξῃ γαυριῶν, καὶ τοῦτον φοβηθέντες
 «οἱ ὄλβιοι Ὀλύμπιοι δὲν ἔδεσαν τὸν Δία·
 «αὐτὰ τῶρ' ἀνμνήσασα πρὸς τοῦτον παρακάθου,
 «καὶ πέσε τοῦ 'ς τὰ γόνατ' καὶ ἴσως εὐδοκήσῃ,
 «τοὺς Τρῶας μόνον βοηθῶν νὰ σπρώξῃ σφαζομένους
 «τοὺς Ἕλληνας 'ς τὰ πλοιάτων περὶ τὴν παραλίαν·
 «καὶ οὕτω τὸν μονάρχην τῶν νὰ τὸν χαρῶσιν ὅλοι·
 «Ἀτρείδης δ' ὁ εὐρυσθενὴς τὸ σφάλμα του νὰ ἴδῃ
 «τὸν ἄριστον τῶν Ἀχαιῶν οὐδόλως ἐκτιμήσας.»

Κατόπιν δάκρυ χέουσα ἡ Θετίς τᾶπεκρίθη·
 — «Φεῦ, τέκνον, τί σ' ἀνέτρεφον κακόμοιρον τεκοῦσα;
 «ἄς κάθησο καὶν ἄδακρυς καὶ ἄλυπος πρὸ τῶν πλοίων,
 «ἀφοῦ βραχὺν καὶ οὐχὶ πολὺ μακρὸν τὸν βίον ἔχεις·
 «πλὴν ὄντα ταχυθάνατον καὶ ἄτυχον πρὸ πάντων
 «ἐντὸς τοῦ οἴκου σ' ἔτεκον κατὰ κακὴν σου μοῖραν·
 «ἐπὶ τοῦ χιονοσκεποῦς Ὀλύμπου ἀναβαίνω
 «καὶ πρὸς τὸν τερπικέραυνον Κρονίδην θ' ἀναφέρω

«τὸν λόγον σου ἐγὼ αὐτῇ, ἂν ἴσως καὶ τὸν πείσω·
 «πλὴν τῶρα σὺ καθήμενος πρὸ τῶν ταχέων πλοίων
 «ὀργίζου πρὸς τοὺς Ἕλληνας, καὶ μὴ πολέμει πάντῃ,
 «διότ' εἰς τὸν Ὠκεανὸν χθὲς χάριν εὐωχίας
 «ὁ Ζεὺς πρὸς τοὺς Αἰθίοπας ἀπῆλθε τοὺς ἀμέμπτους,
 «καὶ πάντες οἱ Ὀλύμπιοι Θεοὶ τὸν ἠκολούθουν·
 «θα ἔλθῃ δ' εἰς τὸν Ὀλυμπον τὴν δωδεκάτην πάλιν,
 «καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Διὸς τὸν χαλκοπατωμένον
 «ὑπάγω τότε, καὶ αὐτὸν πεσοῦσα εἰς τὸ γόνυ
 «θα ἱκετεύσω, καὶ θάρρῳ πῶς θὰ τὸν καταπείσω.

ὣς εἶπεν ἀνεχώρησεν, αὐτοῦ δ' ἀφῆκε κείνον
 ὀργίλῃν ἔχοντα ψυχὴν ἐκ τῆς εὐζώνου κόρης,
 ἣν βίᾳ τῷ ἀφῆρεσαν παρὰ τὴν θέλησίν του.

Ὁ Ὀδυσσεὺς δ' ἀφίκετο κομίζων εἰς τὴν Χρύσῃν
 τὴν ἑκατόμβην τοῦ Θεοῦ. Ἀφοῦ δ' αὐτοὶ εἰσῆλθον
 εἰς τὸν βαθὺν λιμένα της, τὰ μὲν ἱστία τότε
 συνέστειλαν, καὶ ἔθεσαν ἐντὸς τοῦ μαύρου πλοίου·
 ἐνέβηλον δὲ τὸν ἱστὸν ἐντὸς τῆς ἱστοθήκης,
 ταχέως ἀπολύσαντες τὰ πρότονα σχοινία·
 κωπηλατοῦντες δ' ἔσυρον τὸ πλοῖον εἰς τὸν ὄρμον·
 καὶ ἔδεσαν τὰ πρυμνόσχοινα καὶ ῥίψαν τὰς ἀγκύρας·
 ἀπέβησαν δὲ καὶ αὐτοὶ ἐπὶ τῆς προκυμίας,
 καὶ ἐξέβηλον τὰ σφάγια τοῦ μακροβόλου Φοῖβου·
 ἐξῆλθε δὲ καὶ ἡ Χρυσή· τοῦ ποντοπόρου πλοίου,
 ἣν ὁ πολύφρων Ὀδυσσεὺς εἰς τὸν βωμὸν κομίσας
 ἀπέβησ' εἰς τοῦ ποθητοῦ πατρὸς τὰς χεῖρας λέγων.
 — Μὲ γέλλει, Χρύση, τῶν λαῶν ὁ ἄρχων Ἀγαμέμνων
 «νὰ φέρω μὲν τὴν κόρην σου, ἁγίαν δ' ἑκατόμβην
 «νὰ θύσω εἰς τὸν ἄνακτα πρὸς χάριν τῶν Ἑλλήνων,
 «διὰ νὰ ἱλεώσωμεν τὸν Φοῖβον, ὅστις τῶρα
 «ἀπέστειλε πολύστονα εἰς τοὺς Ἀργεῖους ἄλγῃ.»

ὣς εἶπεν εἰς τὰς χεῖρας του ἀπέθεσε τὴν κόρην·
 ὁ δ' ἐν χαρᾷ τὴν ποθητὴν ἐδέχθη θυγατέρα.
 Ταχέως δ' οὗτοι τὴν κλεινὴν τοῦ Φοῖβου ἑκατόμβην
 περὶ τὸν εὐδμητον ναὸν παρέστησαν ἐν τάξει·
 χειρονηθέντες δ' ἔπειτα ἐπῆραν οὐλοχύτας·
 μέγала δ' ἤνυχτο ὑψῶν τὰς χεῖρας τοῦ ὁ Χρύσης.
 — «Ἐπάκουσον, λαμπρότοξε, ὑπέρμαχε τῆς Χρύσης·
 «εἰς θεῖας Κίλλης, κραταῖε μονάρχα τῆς Τενέδου·
 «καὶ πρὶν μὲν ἤδη μ' ἤκουσας πρὸς σέ ποτ' εὐχθέντα,
 «καὶ νῦν δὲ πάλιν τὴν εὐχὴν ἐκπλήρωσόν μοι ταύτην·
 «τοὺς Ἕλληνας ἐκ τοῦ αἰσχροῦ ὀλέθρου σῶσον πλέον.»

Τοιαῦτα εἰπ' εὐχόμενος ἐπήκουσε δ' ὁ Φοῖβος.
 Ἀφοῦ δὲ προσπυχήθησαν καὶ ῥίψαν οὐλοχύτας,
 τῶν ζώων πρῶτα τοὺς λαιμοὺς συνέστρεψαν πρὸς τ',
 τὰ ἔσφαζαν καὶ ἐξέδαρον καὶ κόψαν τοὺς μηρούς των
 περιεκάλυψαν δ' αὐτοὺς διὰ διπτύχου πάχους· [ἄνω,
 κρεάτων δ' ἔπειτα ὤμων ἐπέθεσαν τεμάχη,
 ὁ γέρον δὲ τὰ ἑκαίεν ἐπὶ κομμένων ξύλων,
 καὶ ἐπέσταζ' οἶνον μέλανα, πλησίον του δὲ νέσι
 λαβὰς μὲ πέντε ὀβελοὺς ἐκράτουν εἰς τὰς χεῖρας.

ὣς δ' οἱ μῆροὶ ἐκάησαν καὶ ἔφαγον τὰ σπλάγχνα,

κατέκοψαν κ' ἐπέρασαν εἰς ὄβελους τὰ ἄλλα,
κ' ἐπιτηδεύωσι ψήσαντες ἀπέσυραν τὰ πάντα.

Καὶ ἅμα ἐτελείωσαν τὸ ἔργον καὶ τὸ γεῦμα
ἐτοίμασαν, συνέτρωγον· οὐδὲν δὲ ἡ καρδία
κατὰ τὸ ἴσα μεριστὸν συμπόσιον ἐζήτει.

Ὡς δ' ἐσθίεσαν τῆς βρώσεως καὶ πόσεως τὸν πόθον,
οἱ νέοι ἐξεχείλισαν μὲ οἶνον τοὺς κρατήρας,
καὶ σπένδοντες δίνειμαν μὲ κίληκας εἰς πάντας.

Αὐτοὶ λοιπὸν τῶν Ἀχαιῶν οἱ παῖδες ἐξιλέουν
μὲ ὕμνωδίας τὸν θεὸν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας,
παιᾶνας ἄδοντες καλοὺς, τὸν εὖστοχον τοξότην
ὕμνουσιν· οὗτος δ' ἐκ ψυχῆς ἐτέρπετο ἀκούων.
Ὅπότεν δὲ ὁ ἥλιος κατέδυσε καὶ σκότος
ἐπῆλθεν, ἐκοιμήθησαν σιμὰ τῶν πρυμνησίων
Ἄφροῦ δ' ἡ βοδοδάκτυλος Ἥως πρωτὶ ἐφάνη,
ἀνέπλεον πρὸς τὸν εὐρὺν στρατὸν τῶν Πανελλήνων.
Ὁ δ' Εὐθυρόλος οὐρίον πρὸς τούτους πνεῦμα στέλλει.
ἀνὼρθωσαν δὲ τὸν ἱστὸν, καὶ τὰ λευκὰ ἱστία
ἐξήπλωσαν, ὁ δ' ἄνεμος τὸ μέσον τοῦ πανίου
ἐφούσκωσε, μέγਾਲος δὲ τὸ μελανόχρουν κύμα
περὶ τὴν τρύπιν κόχλαζε, τοῦ πλοίου προχωροῦντος·
τοὺς δρόμους σχίζον δ' ἔτρεχεν αὐτὸ κατὰ τὸ κύμα.

Ὡς δ' ἐφθασαν εἰς τὸν εὐρὺν στρατὸν τῶν Πανελλή-
νους τὴν ξηρὰν ἀνέσυραν τὸ μελανόχρουν πλοῖον [ων,
ἐπὶ τῆς ἄμμου ὑψηλὰ, μακρὰ δ' ὑποδιακλόντες
στηρίγματα ἐσκόρπισαν εἰς τὰς σκηναὶς καὶ πλοῖα.

Ὁ δὲ ταχύπους Ἀχιλλεὺς θεογενῆς Πηλεΐδης,
ὠργίζετο καθήμενος πρὸ τῶν ταχέων πλοίων,
καὶ οὔτε εἰς τὴν τίμανδρον βουλὴν προσήλθε πλέον,
οὐδ' εἰς τὰς μάχας, ἀλλ' ἐκεῖ ἐβαρυθύμει μένων.

Ἄφροῦ δ' ἐφάνη ἔκτοτε Ἥως ἡ δωδεκάτη,
Ὅμοῦ δ' οἱ ἀθάνατοι 'ς τὸν Ὀλύμπον ἀπῆλθον·
ἐπροπορεύετο δ' ὁ Ζεὺς. Ἡ Θέτις ἐντοσούτω
οὐδόλως ἐλησμόνησε τὰς ἐντολάς τοῦ τέκνου,
ἀλλὰ ἐξῆλθε τὸ πρωτὶ 'ς τὸ κύμα τῆς θαλάσσης,
καὶ εἰς τὸν μέγαν Ὀλύμπον, τὸν οὐρανὸν, ἀνέβη·
καθήμενον δ' ἀπήντησε τὸν παντεπόπτην Δία,
ἐπὶ ὑψίστης κορυφῆς τοῦ πολυλόφου ὄρους
μακρὰν τῶν ἄλλων, καὶ αὐτοῦ καθίστασα πλησίον
τὰ γόνατά του ἔψαυσε μὲ τὴν ἀριστεράν της,
κ' ἐθώπευσε τὸν πώγωνά διὰ τῆς δεξιᾶς της·
προσεῖπε δ' ἱκετεύουσα τὸν ἄνκτα Κρονίδην.

— «Ζεῦ πάτερ, ἂν ἐν τοῖς θεοῖς μὲ λόγον ἢ μὲ ἔργον
» σ' ὠφέλησά ποτε, αὐτὸν τὸν πόθον πλήρωσόν μοι·
» ἄφροῦ βραχυθυώτατος ὤρισθη ὁ υἱός μου
» ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, τίμησον αὐτὸν, διότι τώρα
» τὸν ὕβρισεν ὁ ἀρχηγὸς λαῶν ὁ Ἀγαμέμνων,
» καὶ ἤρπασε τὸ γέρας τοῦ ὁ ἴδιος καὶ ἔχει.
» ἀλλὰ σὺ, Ζεῦ Ὀλύμπιε κ' ἐχέφρον, τίμησέ τον,
» καὶ μέχρις οὗ οἱ Ἕλληνες τιμήσουσιν τὸν υἱόν μου
» κ' ἐν δόξῃ ἀνυψώσωσι, 'ς τοὺς Τρώας δίδου νίκας. »

Τοιαῦτα εἶπεν· ἀλλ' ὁ Ζεὺς, ὁ συγκροτῶν τὰ νέφη,

οὐδὲν πρὸς ταύτην ἔλεγεν, ἐπὶ μακρὸν δὲ χρόνον
ἐκάθητο ἐν σιωπῇ. Ἡ Θέτις δ', ὡς ἐκράτει
τὰ γόνατά του, ἔμενε σφιγκτὰ προσκολλημένη,
καὶ πάλιν τῷ ἀπέτεινεν ἐρώτησιν δευτέραν.

— « Ἀληθινὴν ὑπόσχεσιν εἶπέ μοι κατανεύων
» ἢ ἀνκνέων, ἐπειδὴ οὐδένα σὺ φοβεῖσαι,
» διὰ νὰ ἴδω καθαρά, ὅπόσον ἐγὼ μόνῃ
» περιφρονοῦμαι μεταξὺ τῶν ἀθανάτων ὄλων. »

Ζεὺς δ' ὁ τὰ νέφη συγκροτῶν βραυστανάξας εἶπεν·
— « Ἰχτί κακὰ θὰ μ' εὕρωσι, διότι μὲ τὴν Ἥραν
» εἰς ἔχθραν μὲ παρακινεῖς, ἔάν μὲ παροξύνῃ
» μὲ λόγους ὀνειδιστικοὺς, ἄφροῦ καὶ ἄνευ λόγου
» μ' ὕβριζει αὕτη πάντοτε ἐν μέσῳ τῶν μακάρων,
» καὶ λέγει ὅτι βοηθῶ τοὺς Τρώας εἰς τὰς μάχας,
» ἀλλὰ σὺ τώρα ὕπαγε, μὴ σὲ νοήτ' ἡ Ἥρα,
» καὶ γὰρ θὰ ἐπιμεληθῶ νὰ ἐκτελέσω ταῦτα·
» τὴν κεφαλὴν δ' ἵνα πεισθῇς, ἴδου σοὶ κατανεύω·
» τεκμήριον δ' εἰς τοὺς θεοὺς παρέχω τοῦτο μέγα·
» διότι μὲ τὴν κεφαλὴν ἔάν τι κατανεύσω,
» τὸ ἐκτελῶ, οὐδ' ἀπατῶ, οὐδὲ μεταμελοῦμαι. »

Ὡς εἶπε μὲ τὰς μελανὰς ἐπένευσε δρυὶς τοῦ
ὁ Ζεὺς, ἡ δὲ ἀθάνατος τοῦ βασιλέως κόμη
ἐκ τῆς ἀφθάρτου κεφαλῆς κυμαίνουσα ἐχύθη·
βιαίως δὲ ἐκλόνισε τὸν Ὀλύμπον τὸν μέγαν.

Καὶ τότε ἐχωρίσθησαν τοιαῦτα βουλευθέντες·
καὶ κεῖνη μὲν ἐκ τοῦ λαμπροῦ ἐπήδησεν Ὀλύμπου
εἰς τὴν εὐρεῖαν θάλασσαν, ὁ Ζεὺς δὲ εἰς τὸν οἶκον.

Οἱ δὲ θεοὶ ἠγέρθησαν, ἐλθόντος τοῦ πατρὸς των,
ἐκ τῶν ἐδρῶν, καὶ οὔτε εἰς ἐτόλμησε νὰ μείνῃ
παρόντος, ἀλλ' ἐστάθησαν ἐνώπιόν του πάντες.

Ὁ μὲν λοιπὸν ἐκάθισεν ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ θρόνου.
Ἡ δ' Ἥρα δὲν ἠγνόησεν ἰδοῦσα, ὅτ' ἡ Θέτις,
τοῦ θαλασσίου γέροντος ἡ ἀργυρόπους κόρη,
συνεδουλεύθη μετ' αὐτοῦ κρυφίως, καὶ ἀμέσως
ἀπέτεινεν ἐγγυκτικοὺς πρὸς τὸν Κρονίδην λόγους·
— « Τίς πάλιν μετὰ σοῦ θεός, πανούργε, συνεσκέφθη;
» Σ' ἀρέσκει πάντοτε μακρὰν ἐμοῦ ν' ἀποφασίζης
» σκεπτόμενος ἐν τῷ κρυπτῷ· ποτέ σου δὲ προθύμως
» νὰ μ' εἴπῃς δὲν ἠθέλησας, τί ἔχεις εἰς τὸν νοῦν σου. »

Ὁ τῶν θεῶν δὲ καὶ θνητῶν πατήρ τῇ ἀπεκρίθη·
— « Νὰ μάθῃς, Ἥρα, ὅλως μοι τὰς σκέψεις μὴν ἐλπίζης·
» αὐτὸ σοῦ πίπτει δύσκολον, ἂν κ' εἴσαι σύζυγός μου,
» καὶ ἂν μὲν κρίνω τι καλὸν καὶ σὺ νὰ τὸ γνωρίζῃς,
» κανεῖς θεός ἢ ἄνθρωπος πρὸ σοῦ δὲν θὰ τὸ μάθῃ·
» ἀλλ' ὅ,τι θέλω τῶν θεῶν μακρὰν ν' ἀποφασίσω,
» μὴ ἐρωτᾷς περὶ αὐτοῦ μηδὲ πολυπραγμόνει. »

Ἀντεῖπε δ' ἡ βοόφθαλμος καὶ σεβασμία Ἥρα.
— « Κρονίδη φοβερώτατε, ὅποιον λόγον εἶπες;
» διόλου δὲν σ' ἐρώτησα προταῦ, οὐδὲ μὲ μέλλει·
» καὶ λέγε ὅλως ἡσυχος ὅπόσα καὶ ἂν θέλῃς·
» ἀλλὰ φοβοῦμαι νῦν πολὺ μὴ σ' ἀπατήσῃ ἡ Θέτις,
» τοῦ θαλασσίου γέροντος ἡ ἀργυρόπους κόρη.

«Αὐτὴ πρῶτ' ἐκάθισε πλησίον σου λαβοῦσα
ἐπὶ γόνατά σου, κί, ὥς φρονῶ, κατένευσας πρὸς ταύ-
τει· λικρινῶς, ὅτι τὸν μὲν Πηλεΐδην θά τιμήσῃς, [τὴν
ἐκ παρὰ τὰ πλοῖα δ' Ἑλλήνας πολλοὺς θά καταστρέψῃς.

Ζεὺς δ' ὁ τὰ νέφη συγκροτῶν ἀποκριθεὶς τὴν εἶπεν.
— «Λείποτ' ὑποπτεύεσαι, οὐδὲ σοῦ διαφεύγω,
ἀχρεΐα, πλὴν οὐδέποτε οὐδὲν θά κατορθώσῃς·
ἐκὼς μᾶλλον θέλεις κατὰ σοῦ τὸ μισός μου ἐγείρει·
ἐκὼς τότε φρίκην εἰς ἐσέ θά προξενήτῃ τοῦτο·
ἐάν δ' εἴναι τοῦτο ἀληθές, ἐγὼ τὸ θέλω οὕτω·
πειγῶσα κάθου τὸ λοιπὸν κ' εἰς ὅ, τι λέγει πείθου·
ἐδιότι πάντες οἱ θεοὶ, ὅς' εἰν' ἐν τῷ Ὀλύμπῳ,
οὐδὲν θά σοί χρησιμεύσωσιν, ἐάν σέ πλησιάσῃς
καὶ καταφέρῃς ἐπὶ σοῦ τὰς ἀπτοήτους χεῖρας.»

ὣς εἶπεν, ἡ βοῦφθαλμος καὶ σεβασμία Ἥρα
φοβήθη, καὶ ἐκάθισεν ἀμέσως σιωπῶσα,
καὶ ἔκράτησε προὔνασθαι τὴν προσφιλεῖν καρδίαν·
ἐστέναζαν δὲ οἱ θεοὶ εἰς τοῦ Διὸς τὸν οἶκον.

Ὁ καλλιτέχνης δ' Ἥφαιστος ἀνέλαβε τὸν λόγον.
— «Ὀλέθρια κί' ἀφόρητα τῷ ὄντι εἶναι ταῦτα,
ἀφ' οὗ ὑμεῖς διὰ θνητοὺς ἐρίζετε ἐνταῦθα,
καὶ τοὺς θεοὺς ταρασσεύετε, οὐδὲ θά αἰσθανθῶμεν
ἐκ τοῦ γεύματος τὴν ἡδονὴν μ' αὐτὰς τὰς ἀηδίας·
ἐπὶ τὴν δὲ μητέρα παρκινῶ, ἂν καὶ νοήμων εἶναι,
ἐνὰ χάρισθῃ εἰς τὸν καλὸν πατέρα μας Κρονίδην
ἐμὴ οὗτος αὖθις ὀργισθεὶς τὸ γεῦμά μας ταραξή·
ἐδιότι ὁ ἀστράπτων Ζεὺς, καὶ μόνον ἂν θελήσῃ
ἐνὰ ἐκτεινάζῃ τῶν ἐδρῶν... πολὺ ὑπερισχύει·
ἐπλὴν καθυσόχασεν αὐτὸν μὲ λόγους μειλιχίους,
ἀμέσως δ' ὁ Ὀλύμπιος θά λάβῃ εὐσπλαγχνίαν.»

ὣς εἶπεν ἀνεπήδησε, κ' εἰς τῆς καλῆς μητρὸς τοῦ
τὴν χεῖρα διπλοπότηρον ἐνέθεσε καὶ εἶπεν·
— «Ἵπόμενε καὶ κράτησε τὴν λύπην σου, ὦ μήτερ,
ἐμὴ πῶς, ἐνῶ σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἴδω δαιρομένην
ἐνὼπιόν μου, τότε δὲ δὲν θέλω ἐμπορέσει,
ἐκείτοι πολὺ λυπούμενος, εἰς σὲ νὰ χρησιμεύσω,
ἐδιότι εἶναι φοβερός ὁ Ζεὺς, ὅτ' ἐπιπίπτει·
ἐκὼς ὅσον ἦδη κί' ἄλλοτε, ὅποτε προὔθυμήτην
ἐνὰ σὲ συνδράμω μ' ἐρρίψαν ἐκ τοῦ ποδὸς ἀρπάσας
ἐκ τῶν θείων μέγαλα, δλόκληρον δ' ἡμέραν
ἐκατεφερόμενην, κ' ἔπεσα περὶ δυσμάς ἡλίου
εἰς Αἴημον, ἔμεινα δ' ἐκεῖ ὀλιγοθυμημένος.
ἐνθά πεσόντα μ' ἔσωσαν οἱ Σίντιες ταχέως.»

ὣς εἶπεν, ἐμειδίασεν ἡ Ἥρα ἡ λευκὸχειρ,
καὶ ἔδεχθη παρὰ τοῦ υἱοῦ τὸ πόμα μειδιδῶσα·
τὸ νέκταρ δ' οὗτος τὸ γλυκὺ ἀντλῶν ἀπὸ κρατῆρος
εἰς πάντας τοὺς λοιποὺς θεοὺς ἐμπείρως οἶνοχόει·
κί' ἡγέρθη γέλως ἄσβεστος ἐν τοῖς θεοῖς, ὥς εἶδον
ἐς τὴν αἰθούσαν τὸν Ἥφαιστον καλῶς διακονοῦντα.
Καὶ οὕτω εὐωχοῦντο μὲν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας
μέχρις ἡλίου δύσεως, οὐδὲν δὲ ἡ καρδία
κατὰ τὸ ἴσα μεριστὸν συμπόσιον ἐζήτει,

οὐδὲ τὴν τοῦ Ἀπόλλωνος περικαλλῆ κιθάραν,
ἣν ἔχων οὗτος ἐπίζεν, οὐδὲ τὰς Μοῦσας ὕλας
ἀδούσας διαδοχικῶς διὰ φωνῆς ὥραίης.

Εὐθὺς δ' ἀφ' οὗ τὸ λάμπον φῶς ἐκρύφθη τοῦ ἡλίου,
αὐτοὶ μὲν εἰς τὰ ἴδια νυστάζοντες ἀπῆλθον,
ἐκεῖ ὅπου ὁ Ἥφαιστος, χῶλός ἐξακουσμένος,
ἐντέχνως κατεσκεύασε τὰ δώματα ἐκάστου.
Ὁ Ζεὺς δὲ, ὁ τοὺς κερκυνοὺς ἐκ τοῦ Ὀλύμπου πέμπων,
ἀπῆλθεν εἰς τὴν κλίνην του, ἐφ' ἧς τὸ πρὶν κοιμᾶτο,
ὅποτε πρὸς αὐτὸν γλυκὺς ἐπήρχετο ὁ ὕπνος·
πλησίον δ' ἡ χρυσόθρονος Ἥρα συγκατεκλίθη.

Γ. Ε. Α.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΛΕΞΙΚΟΝ τῆς Ἑλληνικῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, φιλεπε-
νηθὲν μὲν ὑπὸ Κυριακοῦ Φιλοξένου τοῦ Ἐφεσιομάγνητος,
(τόμ. α', τοῦχ. α') ἐκδιδομένον δ' ἐγκρίσει καὶ ἀδείξῃ τῆς Μεγ.
τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας. Ἐν Κωνσταντινουπόλει 1869.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἀνά χειρὸς πονήματος δοξά-
ζων ὅτι ἡ καθ' ἡμᾶς μουσικὴ βᾶσιν καὶ μητέρᾳ ἔχει
τὴν ἀρχαίαν, ἢ μᾶλλον ὅτι, ὥς λέγει ἐν προοιμίῳ,
εἶναι αὐτὴ ἡ ἀρχαία «ἐκ παραδόσεως καὶ γραφῆς
μέχρις ἡμῶν ἀπὸ προγόνων κατεκνητήτασα,» προτίθε-
ται διὰ παραλληλισμῶν, καὶ μαρτυριῶν, καὶ τεκμη-
ρίων, καὶ παραδειγμάτων οὐχὶ ἀπλῶς εὐμηχάνων,
ἀλλὰ ἐμβριθῶν, ἐστὶ ὅτε καὶ πειστικῶν, ν' ἀπο-
δείξῃ τὴν συγγένειαν ταύτης πρὸς ἐκείνην. Ἐγκρα-
τῆς ὦν τῆς ἡμετέρας μουσικῆς, πολλὴν δὲ ἔχων τὴν
καρτερίαν καὶ μείζονα τὴν ἐθνικὴν φιλοτιμίαν ἐμε-
λέτησε πάντας τοὺς περὶ αὐτῆς συγγράψαντας ἀρ-
χαίους τε καὶ νεωτέρους, καὶ μετὰ τὴν μελέτην συμ-
περαίνει μὲν ὅτι τὰ μέτρα ἐτηρήθησαν τὰ αὐτά, ἀμ-
φιβάλλει ὅμως ἂν τὸ μέλος περιῆλθεν ἀπαραχάρακτον
μέχρις ἡμῶν. Καὶ ἴσως δὲν ἔχει ἄδικον, οὐ μόνον
διότι νομίζομεν τὴν καθ' ἡμᾶς μουσικὴν ἐπιδεκτικὴν
τῆς ἀρμονίας, τῆς ὁποίας δὲν θά ἐστερεῖτο μὲν πάλαι
στερεῖται δὲ σήμερον, ἀλλὰ καὶ διότι αὐτὸ τοῦτο
συνέβη καὶ ἐπὶ τῆς γλώσσης· αὕτη μὲν περισώθη εἰ καὶ
λελωθῆμένη ἡ αὐτὴ, ἡ προσωδία ὅμως ἀπωλείθη.

Ἐκ τῶν τεκμηρίων ἅτινα προσάγει ὁ συγγραφεὺς
εἰς ἀπόδειξιν τῶν λόγων αὐτοῦ, δύο φαίνονται πε-
ριεργότατα, ἀλλὰ μὴν καὶ προσοχῆς ἄξια· τὸ τῶν
σημαδοφώνων καὶ τὸ τοῦ τονισμοῦ.

Τὰ σημαδόφωνα, κατ' αὐτὸν, εἶναι ἐκ τῶν στοι-
χείων τοῦ ἀλφαριθμητικοῦ, νῦν μὲν ἀνестραμμένα, νῦν
δὲ καθειλωσμένα, ἄλλοτε πλάγια καὶ ἄλλοτε ἄλ-
λως· ἀλλ' ὅπως ἐννοήσῃ καλῶς τοῦτο ὁ ἀναγνώστης
ἀνάγκη νὰ ἴδῃ τὰ μουσικὰ αὐτὰ σημεῖα κεχαρρυ-
μένα ἐν τῷ Λεξικῷ καὶ παραβεβλημένα πρὸς τὰ
ἀλφαριθμητικὰ στοιχεῖα.